

ת"פ 60717/11/16 - מדינת ישראל נגד איגור רזניק - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 60717-11-16 מדינת ישראל נ' רזניק
לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שגיא אבנעים
נגד
הנאשם
איגור רזניק - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד דואני אברהם

07 דצמבר 2017

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

חוות הדעת מתקבלת ומסומנת נ/3.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ח, 07/12/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בביצוע עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז 1977); **שתי עבירות של תקיפה סתם** (שתי עבירות לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל); **תקיפת עובד ציבור** (עבירה לפי סעיף 382 א' (א) לחוק הנ"ל); **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל); **ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות** (עבירה לפי סעיף 274 (א) לחוק הנ"ל).

עמוד 1

2. כתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם אוחז 3 אישומים שונים.

3. עניינו של האישום הראשון בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם, בכך שביום 22.11.16 סמוך לתחנת אוטובוס באזור בתי המלון בים המלח, תקף הנאשם לפתע, ללא כל סיבה, את נפגע העבירה הראשון, עימו לא היתה לו כל היכרות קודמת וזאת בכך שהחל לחבט באגרופים בפניו וגרם לו כתוצאה מכך לחבלות בפניו. נוסעי אוטובוס שהגיע לתחנה, ניסו להפריד בין הנאשם לבין המתלונן, ואז תקף הנאשם את נפגע העבירה השני, נוסע באוטובוס שניסה להפריד בין הנאשם לבין נפגע העבירה הראשון. הנאשם חבט באגרופים בפניו של נפגע העבירה השני, וגרם לו לפצע מדמם בשפתיו.

4. עניינו של האישום השני בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם, בכך שבלילה שלאחר שנעצר בעקבות האירוע הראשון, בהיותו בבית המעצר, בשעת ליל, תקף עצור שהיה עימו בתא בכך שדחף אותו על המיטה בתאו.

5. בהמשך, בשעת בוקר ביקש סוהר לקחת את הנאשם מבית המעצר לדיון בבית המשפט, והנאשם תקף את הסוהר בכך שהחל לבעוט בו.

6. עניינו של האישום השלישי בכך שבהמשך אותו יום, נלקח הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית בבית החולים הפסיכיאטרי בבאר-שבע. עם סיום הבדיקה, איים הנאשם על השוטר שליווה אותו לבית החולים, בכך שאמר לו כי יטפל בו אישית.

7. בהמשך, לאחר ששוטר לקח את הנאשם לשירותים, ושחרר לו את ידו מהאזיקים, בשעה שהשוטר ביקש לכבול את הנאשם שוב באזיקים, דחף אותו הנאשם, ירק עליו, וחבט באגרופ בפניו, וגרם לו לחבלה בפניו.

8. ביום 24.1.17, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, אשר כלל את תיקון כתב האישום והודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן. בנוסף, הודיעו הצדדים כי הסכימו כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר וכי ככל שהתסקיר שיוגש יהא חיובי בהמלצתו ובגופו, לרבות השתלבות בהליך טיפולי בתחום האלכוהול והצלחה באותו הליך טיפולי, תגביל עצמה המאשימה בטיעוניה לעונש ל 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. בנוסף, הסכימו הצדדים כי ככל שהתסקיר לא יהא חיובי בפרמטרים שפירטו, הצדדים יטענו באופן חופשי. בנוסף הוסכם כי ההגנה תטען לעונש בכל מקרה באופן חופשי.

תסקירי שירות המבחן

9. מהתסקיר הראשון שהוגש עלה כי שירות המבחן לא הצליח ליצור קשר עם הנאשם, ועל כן, נתבקשה דחייה.

10. מהתסקיר השני שהוגש עולה כי הנאשם, כבן 46, רווק, ללא ילדים, אשר עבד בשמונת החודשים שקדמו לעריכת התסקיר כטבח במפעל בבאר-שבע.

11. מהתסקיר עולה כי הנאשם אשר גדל באזרביז'אן, סיים 10 שנות לימוד, שלאחריהם התגייס לצבא בארץ מוצאו שם שירת שנתיים, ועם שחרורו, בגיל 21, עלה לארץ עם הוריו ואחותו.

12. הנאשם סיפר לשירות המבחן כי גויס לצה"ל לאחר שסיים את לימודיו באולפן ואולם שוחרר לאחר חודשיים תוך שנמנע לפרט נסיבות שחרורו.

13. הנאשם סיפר כי בהמשך למד לימודי טבחיות, ועם סיום לימודיו עסק בכך במקומות עבודה שונים בין השאר במלונות שונים בים המלח, וסייע בפרנסת הוריו.

14. הנאשם סיפר לשירות המבחן כי פוטר ממקום עבודתו האחרון עקב איחוריו ולאחר מכן היה מחוסר עבודה.

15. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הביע חשדנות רבה כלפי שירות המבחן, התבטא בדלות ובצמצום רגשי, ובנוסף התרשם שירות המבחן כי ניכר שהנאשם מתקשה להעמיק ביחס למציאות חייו במישורים השונים.

16. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מיעט לשתף אודות דפוסי התמכרותו לאלכוהול.

17. בפני שירות המבחן נמנע הנאשם מלקחת אחריות מלאה על העבירות.

18. ביחס לאישום הראשון - טען כי שכח את נסיבותיו, בהמשך טען כי תקף את המתלונן כי שמע אותו מקלל וטען כי יום קודם לאירוע, שתי חצי בקבוק וודקה. ביחס לאישום השני - טען בפני שירות המבחן כי תקף את העצור האחר מאחר וזה הפריע לו לישון והכחיש את תקיפת הסוהר. ביחס לאישום השלישי - הכחיש כי תקף את השוטר וטען כי רק ביקש מהשוטר שלא לכבול אותו מחדש באזיקים.

19. נוכח אי נטילת אחריות מלאה על ידי הנאשם בפני שירות המבחן, בפתח הדיון מיום 15.10.17, נתבקשו הנאשם ובא כוחו, להבהיר האם הנאשם עומד מאחורי הודאתו בכתב האישום המתוקן. ב"כ הנאשם הבהיר כי הנאשם הבהיר מאחורי הודאתו בכתב האישום המתוקן, והנאשם עצמו, אישר במו פיו מחדש, את הודאתו בכתב האישום המתוקן על כל רכיבי העובדה שבו.

20. הנאשם שלל בפני שירות המבחן התמכרות לאלכוהול.

21. שירות המבחן עמד על כך שמחוות דעת שנערכה לנאשם על ידי הפסיכיאטר המחוזי, עלה דיווח על שימוש מסיבי וממושך באלכוהול עם סימני תלות.

22. שירות המבחן התרשם כי לנאשם יכולות קוגניטיביות וורבליות תקינות.

23. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניהל אורח חיים התמכרותי, וגילה קשיי הסתגלות למסגרות חייו השונות הגם שהקפיד לשמור על יציבות תעסוקתית וגילה אחריות רבה כלפי בני משפחתו.

24. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם המכונס בעצמו סגור ומופנם מבחינה רגשית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חסר ביטחון, בעל תחושת ערך נמוכה, ודל ביכולותיו האישיותיות.

25. שירות המבחן התרשם כי בשל קשייו של הנאשם מצא מענה בצריכת אלכוהול.
26. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם הפועל מתוך העדר חשיבה מעמיקה על מעשיו, השלכותיהם, ועל המחירים שהוא עשוי לשלם עליהם.
27. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה לשתף את שירות המבחן באופן פתוח ביחס לנסיבות ביצוע העבירות דנן, ומסר מידע באופן מצומצם.
28. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להעמיק בהבנת התנהגותו באירוע עצמו ובקשייו לשלוט בהתנהגותו באירוע.
29. שירות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה לקשור בין התנהגותו להשלכות מעשיו.
30. שירות המבחן ציין כי הנאשם הביע התנגדות לשתף פעולה בשיחה עם שירות המבחן והיה מתוח ועצבני.
31. שירות המבחן עמד על גורמי סיכוי וסיכון כפועל יוצא ממאפייני אישיותו של הנאשם ומנסיבותיו.
32. שירות המבחן עמד על קשייו של הנאשם לבחון את דפוסיו ההתנהגותיים.
33. שירות המבחן ציין כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית.
34. שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, על רקע מחשבות רדיפה שהביע במהלך השיחה עם שירות המבחן.
35. שירות המבחן המליץ על עריכת בדיקה פסיכיאטרית בתנאי אשפוז (מהתסקיר עולה כי הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי בעניינו של הנאשם), ואולם, בא-כוח הנאשם נמנע מלבקש זאת.
36. חרף כל האמור לעיל, והגם ששירות המבחן לא בא למעשה בהמלצה טיפולית, מצא שירות המבחן להמליץ כהמלצה חילופית כי יוטל על הנאשם עונש מאסר אשר במידה וימצא מתאים ירוצה בדרך של עבודות שירות.

חוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי

37. מחוות הדעת מיום 4.12.16 שנערכה על ידי הפסיכיאטר המחוזי, עולה כי הנאשם פירט בפני הפסיכיאטר המחוזי את נסיבות האירועים בפירוט רב יותר, מהפירוט שפירט בפני שירות המבחן. בנוסף יצוין כי עולה תמונה שונה מזו שפרס בפני שירות המבחן, ביחס למאפייני צריכת האלכוהול.
38. מחוות הדעת עולה כי הנאשם מסר לפסיכיאטר המחוזי כי החליף בתדירות גבוהה את מקומות עבודתו בעקבות ויכוחים ומתחים.

39. הנאשם תיאר בפני הפסיכיאטר המחוזי שימוש מסיבי באלכוהול בשנים האחרונות, ואף תיאר סימני הרעלה וגמילה.

40. הנאשם סיפר לפסיכיאטר כי ביום האירוע ניסה לחפש עבודה באזור המלונות בים המלח לאחר שבוע קודם לכן, התפטר מעבודה במסעדה, נכנס לדיכאון וצרף אלכוהול. הנאשם סיפר לפסיכיאטר כי בימים שקדמו לאירוע צרך אלכוהול בכמות גדולה מידי יום.

41. הנאשם טען כי שמע באוטובוס, קללות ולכן החל להכות אדם שישב אחריו, ביחס לתקיפת השוטר - טען הנאשם כי השוטר התייחס אליו באופן מזלזל לאחר שביקש להסיר את האזיקים ולכן תקף אותו, כך גם נימק את האלימות בתא המעצר.

42. הפסיכיאטר המחוזי התרשם כי הנאשם אינו לוקה במחלת נפש, אך עמד על שימוש מסיבי וממושך באלכוהול עם סימני תלות.

43. הפסיכיאטר המחוזי לא מצא כי הנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות, ומצא כי הנאשם היה כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו בעת ביצוע העבירות.

44. הפסיכיאטר המחוזי הבהיר כי הנאשם אינו זקוק לאשפוז, מעקב או טיפול פסיכיאטרי ואולם המליץ כי הנאשם יעבור גמילה משימוש באלכוהול.

טענות הצדדים

45. המאשימה בפתח טיעוניה לעונש הבהירה כי מקום בו הסדר הטיעון כלל הגבלת טווח הענישה רק אם התסקיר יהיה חיובי, לרבות ביחס להשתלבות בהליך טיפולי בתחום האלכוהול והצלחה בהליך הטיפולי, ומקום שלשיטתה התסקיר לא עומד בפרמטרים שצויינו במסגרת הסדר הטיעון, הרי שאינה מחויבת לאותו טווח אלא לחלופה השניה שבהסדר הטיעון, דהיינו, טיעון פתוח לעניין העונש.

46. המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש על חומרת העבירות, העובדה שהנאשם תקף רצף של אנשים זרים, ברצף של הזדמנויות תוך שהמאשימה הדגישה כי עניינו של האישום הראשון בבריונות של ממש כלפי נוסעים תמימים.

47. המאשימה הדגישה כי אין בין הנאשם למותקפים כל היכרות קודמת (הנאשם עצמו אישר זאת במו פיו בדיון מיום 15.10.17 בעמוד 6 שורה 16) וכי לא הייתה הקנטה של הנאשם על ידי מי מהנוסעים בתחנת האוטובוס.

48. ביחס לאישום השני עמדה המאשימה על החומרה המיוחדת מקום שמדובר בתקיפה בין כתלי בית הסוהר כמו גם בתקיפה של עובד ציבור (הסוהר) שעה שהנאשם הובהל לבית המשפט.

49. המאשימה עמדה על החומרה הנלמדת מהאישום השלישי.

50. המאשימה טענה כי פגיעת הנאשם בערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע היא משמעותית, הפנתה לפסיקה, וביחס לאישום הראשון - ביקשה לקבוע מתחם עונש הנע בין מאסר בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לאישום השני והשלישי - טענה המאשימה כי על מתחם העונש ההולם לנוע ביחס לכל אחד מהם לטווח שבין חודש מאסר לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

51. ביחס לענישה בתוך המתחמים, עתרה המאשימה למאסר בפועל ברף הבינוני של כל אחד מהמתחמים, לצד מאסר על תנאי, פיצוי משמעותי למתלוננים וקנס.

52. ב"כ הנאשם בטיעונו מחה כנגד התנהלות המאשימה שעה שלשיטתו זו נסוגה מהסדר הטיעון.

53. ב"כ הנאשם הדגיש כי שירות המבחן המליץ למעשה בסופו של יום על מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, ועמד על סיכויי השיקום הנלמדים מהתסקיר.

54. ב"כ הנאשם ביקש לראות את שלושת האישומים כמקשה אחד, מקום שמדובר באירוע שנגרר, הדגיש את הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן ואת העובדה שהנאשם בהודאתו חסך זמן שיפוטי וחסך מזמנם של התביעה והעדים.

55. ב"כ הנאשם הביע בשם הנאשם, צער וחרטה על טעויותיו.

56. ב"כ הנאשם הדגיש כי לנאשם אין עבר פלילי, וכי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי עד לאירועים דנן.

57. ב"כ הנאשם עמד על כך שהנאשם היה עצור במעצר של ממש משך 38 ימים וביקש לקחת זאת בחשבון ועמד על פרק הזמן שבו שהה הנאשם בתנאים של מעצר בית מלא, מאז שחרורו ממעצרו וגם לאחר מכן היה בתנאים מגבילים.

58. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם עצמו נחבל באירוע, וביקש להגיש את תמונות הנאשם מתיק החקירה, שם תועדו חבלותיו.

59. בסופו של יום, ביקש ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהסתפק במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

60. הנאשם בדברו לעונש, הביע צער על ההתרחשויות ואמר כי יותר לא יקרה דבר.

61. אחותו של הנאשם, ביקשה בדיון היום, אף היא, כי בית המשפט ינקוט בגישה סלחנית כלפי הנאשם נוכח העובדה שזו הסתבכותו הראשונה, וטענה כי הנאשם היה ביום האירוע עצבני, ונרגז.

62. גם היום טרם מתן גזר הדין, הנאשם הביע חרטה.

דין והכרעה

63. סבורני כי בעניינו של הנאשם, יש להחיל את מבחן הקשר ההדוק ביחס לכל האירועים שהתרחשו בשלושת האישומים. אמנם, עניינם של שלושת האישומים, באירועים שונים, המנותקים בזמן ובמקום, האחד מתרחש בתחנת האוטובוס באזור ים המלח כנגד שני נפגעי עבירה ספציפיים, האחר מתרחש בבית המעצר כנגד עצור ובהמשך כנגד סוהר, והשלישי מתרחש בבית החולים הפסיכיאטרי כנגד שוטר, ואולם, למרות שמדובר בנפגעי עבירה שונים, ובמיקומים שונים, דומה כי סמיכות הזמנים והאופי הדומה של האירועים מלמד על מעין הלוך רוח עברייני או אלים שבו אחז הנאשם, באותו פרק זמן בן שלוש יממות המפורט בכתב האישום המתוקן, ובמידה מסוימת, לכאורה יכול ויש בכך בכדי ללמד על מסכת עבריינית אחת נמשכת.

64. הגם שסבורני שיש לקבוע מתחם אחד ביחס למכלול המעשים, מטבע הדברים, על ריבוי מעשי העבירה, לבוא לידי ביטוי בקביעת המתחם. ודוק: **"מקום שאירוע אחד כולל מספר 'מעשים' תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלית, תקבע לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, ודוק: הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, מהווה את תקרת המתחם האפשרית אך אין משמעות הדבר, כי תקרה זו, תהווה בהכרח ... את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בנתון לנסיבות העניין הקונקרטיות"** (ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים]).

65. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות, ונסיבות ביצוען מלמדות על חומרה מיוחדת בפני עצמה.

66. בכל הקשור לאישום הראשון, הרי שהנאשם פגע קשות הן בתחושת הביטחון האישי של נפגעי העבירה והן בריבונות נפגעי העבירה על גופם.

67. בספקטרום של מעשי האלימות ועבירות האלימות, אמנם הנאשם לא היה מזוין והחבלות שגרם היו ברף הנמוך, ואולם, סבורני כי העובדה שהנאשם לפתע פתאום התנפל על אדם שאין לו כל היכרות קודמת עימו בלא כל התגרות או סיבה אך בשל העובדה שזה נקלע למקום הלא נכון בזמן הלא נכון, וחבט באגרופים בפניו, מלמדות על חומרה יתרה.

68. בבחינת הערכים המוגנים על בית המשפט ליתן דעתו, לצורך בהבטחת תחושת הביטחון של אזרח לילך חופשי ברחובות מבלי חשש מלהפוך לקורבן לאלימות קשה ואקראית אך בשל היותו במקום הלא נכון וללא כל "אשם תורם" מצידו.

69. בכל הקשור לנפגע העבירה הראשון, מר גבי קוסייב, אין המדובר באלימות של מה בכך.

70. די בכך שכל אחת ואחד מאתנו, ידמיין עצמו כשהוא מגיע לתחנת אוטובוס ולפתע סתם כך ובאקראי מוצא עצמו מותקף על ידי אדם החובט באגרופים בפניו או בפניה, בכדי ללמד על האימה שבהכרח, ככל אדם סביר, חש נפגע עבירה בסיטואציה שכזו.

71. מיותר לציין כי כל אדם סביר שהיה מוצא עצמו קורבן לסיטואציה כזו היה חש חרדה של ממש, לצאת שוב לתחנות אוטובוס או מקומות ציבוריים, ודומה כי פגיעה שכזו בתחושת הביטחון האישי, גבוהה יותר מהפגיעה בתחושת הביטחון האישי של מי אשר נחבל בצורה חמורה יותר, מקום בו אותה חבלה נגרמה במסגרת

סכסוך כזה או אחר, שעה שניתן למצוא מעין "רציונליזציה" כזו או אחרת מאחורי המעשים.

72. חומרה יתרה יש ללמוד מהעובדה שגם לאחר שנוסעי האוטובוס ניסו להפריד ולגרום לנאשם לחדול ממעשיו, לא רק שהנאשם לא חדל, לא הפנים את משמעות מעשיו ולא התעשת, אלא שחבט באגרופיו בפניו של נפגע העבירה השני, קובי פרץ, אשר כל חטאו היה בכך שניסה להפריד ולעצור את הפגיעה בנפגע העבירה הראשון.

73. העובדה שהנאשם ביצע את העבירות נשוא האישום השני, מלמדת כי לא היה בעצם מעצרו וכליאתו בכדי לגרום לנאשם להפנים את חומרת מעשיו.

74. ביחס לתקיפת העצור (נפגע העבירה השלישי) הרי שתקיפה זו נוגעת לערכים מוגנים נוספים.

75. מקום בו מערכת אכיפת החוק שוללת חירותו של אדם וכולאת אותו בבית מעצר או בבית סוהר, הרי שאותה מערכת אכיפת חוק ששללה את חירותו, גם מחויבת להבטיח את ביטחונו בשעה בה שוהה אותו עציר/אסיר, במקום שלא בחר להיות בו, ואשר נכפה עליו להיות בו ובמחיצת אנשים אשר נכפה עליו להיות עמם.

76. בית משפט המורה על מעצרו ו/או מאסרו של בני אדם, חייב לעשות הכל על מנת להגן עליהם ו/או להעביר מסר לציבור הכלואים האחרים כי פגיעה בעציר/אסיר, תזכה להתייחסות מחמירה.

77. במקרה דנן, אמנם עוצמת האלימות שהפעיל הנאשם כלפי נפגע העבירה השלישי (העצור שהיה עימו בתא המעצר) אינה ברף הגבוה, ואולם מקום שהנאשם נימק מעשיו בכך שאותו עצור הפריע לו לישון, ומקום בו נקל לשער את האימה שחש אדם המוצא עצמו כלוא באותו תא עם הנאשם להמשך הלילה, לאחר שהותקף על ידי הנאשם, הרי שעל בית המשפט לקחת בחשבון גם את הנסיבות האופפות את האירוע, ולא רק את עוצמת האלימות עצמה.

78. תקיפת הסוהר שניסה להובילו לבית המשפט, פוגעת בערכים המוגנים הנוגעים לצורך בשמירה על אנשי מערכת אכיפת החוק.

79. הסוהר לא פנה אל הנאשם כאדם פרטי, אלא עשה מלאכתו מכוח שליחותו במסגרת עבודתו במערכת אכיפת החוק ועל אותה מערכת, לרבות בתי המשפט, להבטיח את ההגנה עליו, ועל סוהרים אחרים.

80. ביחס לתקיפת השוטר, לא ניתן להתעלם מהעובדה שלאחר יומיים במעצר, בגין ביצוע מעשי אלימות קודמים, עדיין לא נרתע הנאשם מלהוסיף ולנקוט באלימות והפעם כלפי שוטר שמילא את תפקידו. יש גם לקחת בחשבון את העובדה שבהינתן פרק הזמן שחלף הנאשם היה אמור להתפכח, ככל שהעבירות נבעו משימוש באלכוהול.

81. האלימות כנגד השוטר, היתה אף היא ברף הגבוה, מקום שהנאשם חבט באגרופו בפניו ואף גרם לו לחבלות.

82. בע"פ 8991/10 **יעקב מכבי נגד מדינת ישראל** (27.10.11) - הדגיש בית משפט העליון:

...יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות... ..רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.

83. יפים לעניין זה גם דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נגד נאסר חסן (10.11.09):

יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה.

84. בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נגד מדינת ישראל (7.6.05), נאמר:

בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכול כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריה. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר.

85. ביחס לתקיפת השוטר ובמידה מסויימת גם ביחס לתקיפת הסוהר (נוכח הדימיון והערכים המוגנים), יפים הדברים שציינן בית המשפט העליון, ביחס לערך המוגן, ולמדיניות הענישה הראויה בע.פ. 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

"...אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות.... ..אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד... ..מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות

נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה".

86. ביהמ"ש העליון ציין בע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' מוסא (פורסם במאגרים) כי:

"משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרת במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור אכזריות. שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי. ללא הגנה ראויה על אוכפי החוק לא תוכל המדינה להבטיח לציבור הרחב אכיפה יעילה של החוק והבטחת הסדר הציבור".

87. ברע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (2.8.10) ציין בית המשפט העליון כי: "יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידיו, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, 'וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו' ... בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

מדיניות הענישה הנוהגת

88. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות הינה מגוונת, ונעה בין מאסרים על תנאי לבין מאסרים ממושכים בפועל, הכל בהתאם לנסיבות המעשה (עוצמת האלימות, הנזק שנגרם כתוצאה מהאלימות, תכיפות מעשי האלימות, מספר נפגעי העבירה, ומספר המקרים, וכיוצ"ב) ולנסיבות העושה.

89. ביחס לעבירה של תקיפת שוטרים, ובהתאמות הנדרשות ביחס לעבירה הנוגעת לתקיפת הסוהר, הרי שהמחוקק עצמו מצא לאבחן אלימות כנגד עובדי ציבור ושוטרים מעבירות האלימות ה"רגילות". הפסיקה עצמה נדרשה לכך.

90. ברע"פ 8172/10 גזאוי נ' מדינת ישראל [18.11.10] נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש אשר הורשע

בביצוע עבירות של תקיפת שוטר (עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין) והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, שעניינן בכך שלאחר ששוטר במהלך מילוי תפקידו ניגש אל אדם שהיה עם המבקש וערך חיפוש בכליו, ובהמשך דלק אחר אותו אדם אשר החל להימלט מהשוטר והמבקש דחף את השוטר, הביא לנפילתו, ובכך מנע ממנו מלבצע מרדף רגלי אחר האחר. אותו מבקש נדון בבית המשפט השלום, בעקבות המלצת שירות המבחן, למאסר בפועל בן 6 חודשים, בדרך של עבודות שירות (תוך הפעלה בחופף של מאסר על תנאי בן 4 חודשים) לצד עונשים נלווים, לאחר ששירות המבחן עמד על כך שמאז מאסרו האחרון אותו מבקש נמנע ממעורבות בפלילים ומחזיק בעבודה קבועה.

91. ערעור שהוגש על ידי המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל, ובית המשפט המחוזי, לאחר שעמד על עברו הפלילי של אותו מבקש. העמיד את עונש המאסר בפועל על 16 חודשים מתוכם 12 חודשים בגין העבירות בהן הורשע, והיתרה כפועל יוצא מהפעלה במצטבר של המאסר המותנה. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, תוך שעמד על כך שבהינתן סוג העבירות בהן הורשע המבקש, עברו הפלילי והאופן בו ניהל את ההליך, יש להעדיף את משקלם של שיקולי התגמול וההתרעה האישית והציבורית.

92. לא מכבר אושר בבית המשפט המחוזי בבאר שבע גזר דין בו הוטל עונש מאסר בן 20 חודשים בגין עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, שעיקרה אגרופים ובעיטות שכוונו לעבר שוטר על ידי מעוכב במטרה להכשיל את מעצרו ומעצר מעורב נוסף (עפ"ג 49806-07-13 אלסנע נ' מ"י [לא פורסם]).

93. ברע"פ 31/15 בן ציון אפרסמון נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) הורשע המבקש בעבירות של תקיפת שוטר ועבירות נלוות. שירות המבחן המליץ בעניינו על ענישה בדמות של"צ ומאסר על תנאי, לאותו נאשם לא היה עבר פלילי, הוא הודה ונטל אחריות. נקבע בעניינו מתחם עונש שבין מספר מועט של חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט השלום סבר כי המלצת שירות המבחן לעונשים של של"צ ומאסר מותנה מהווים סטייה לקולא ממתחם הענישה הראוי, ודן את אותו מבקש ל-6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, למאסר על תנאי, פיצויים, והתחייבות. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה ובמסגרת בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, ציין בית המשפט העליון כי: **"בקביעת עונשו של המבקש נשקלה החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות שעניינן הגנה על עובדי ציבור בכלל ועל שוטרים בפרט, בבואם לבצע את תפקידם ואכיפת החוק..."**

94. ברע"פ 2065/14 מוחמד אבו מדיע'ם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) נדרש בית המשפט העליון לעניינו של מבקש אשר הורשע בעבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, שעניינה בכך שדחף שוטר אחד ובעט בשוטר אחר, שעה שאלו ניסו לבצע חיפוש בביתו. לאותו מבקש היה עבר פלילי ובית המשפט דן אותו ל-4 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר על תנאי במצטבר ובסה"כ נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל ולמאסר על תנאי. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, ובקשת רשות ערעור, שהוגשה נדחתה.

95. ברע"פ 8748/10 בדר נמירי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) נדרש בית המשפט העליון לעניינו של מבקש אשר הורשע בעבירות של תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור, ואיומים, שעניינן בכך שלאחר שנתבקש להציג רישיונות לשוטר גידף אותו, איים עליו, פתח את דלת הרכב בעוצמה על רגלו של אחד השוטרים,

והטיח אגרופים באחר. שירות המבחן המליץ בעניינו על הטלת צו מבחן. בית המשפט השלום עמד על הצורך בענישה מרתיעה כלפי הפוגעים וכלפי אכיפת החוק, ולאחר שלקח בחשבון את הודאת המבקש, נסיבותיו והמלצת שירות המבחן, דן אותו ל - 5 חודשי מאסר בפועל ולעונשים נוספים. בית המשפט המחוזי בערעור שהוגש, קבע כי העונש שהוטל נוטה לקולא. בית המשפט העליון במסגרת הרע"פ שהוגש, ציין ביחס להמלצתו החיובית של שירות המבחן כי:

"התסקיר מצטרף אפוא למערכת שיקולים רחבה הבוללת בכלי אחד את האינטרס הציבורי ואינטרס השיקום ... על בית המשפט לשיקול במלוא תשומת הלב את התסקיר, אך אינו חייב לקבלו... העבירות הנוכחות - הן כאלה, שאין לומר, כי הטלת מאסר עליהן חורגת מגדרי הראוי והמקובל...".

96. בע"פ 8884-09-15 **אליהו בנימין נ' מדינת ישראל** (13.1.16) ציין בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעניינו של מערער יליד 1959 ללא הרשעות קודמות אשר הולם באגרופו בפניו של שוטר ונידון בבית משפט השלום לחמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות, כי בהינתן נסיבות האירוע ונתוניו של המערער יש מקום להפחתה מסוימת בעונש המאסר, והעמיד את עונש המאסר על שלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

97. בע"פ 26873-07-15 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** (30.12.15) אישר בית המשפט המחוזי בבאר שבע עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שהושת בגין ביצוע עבירות של תקיפת שוטר, מקום בו מדובר היה בנאשם בעל עבר פלילי הכולל הרשעות באותו תחום.

98. ברע"פ 1860/07 **נחמני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם הנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפת שוטר, והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לאחר שסירב לפנות את רכבו ולהזדהות ולאחר שנאמר לו כי הוא מעוכב, תקף שוטרים באופן שבעט בשוטר אחד ונשך שוטר אחר, העונש שהוטל עליו כלל מאסר בפועל למשך 7 חודשים ומאסר על תנאי.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות

99. מטבע הדברים אין מקרה אחד דומה למשנהו, ועל כן, יש לבחון את הפסיקה שתפורט להלן בהתאמות הנדרשות.

100. ברע"פ 8566/13 **אלכסיי טקצנקו נגד מדינת ישראל** (1.2.15) - בית המשפט השלום השית על המערער 10 חודשי מאסר בכך שהורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, והסגת גבול, מעובדות האישום עולה כי הנאשם ואחר הבחינו במתלונן הולך ברחוב וללא כל סיבה מוקדמת התנפלו עליו. בעקבות האלימות נזקק המתלונן לטיפול רפואי. בית המשפט קבע מתחם לעבירת התקיפה הנע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר. אולם בערעור הועמד המתחם הראוי לעבירה זו

בין 6 ל- 16 חודשי מאסר ועונשו הועמד על 7 חודשי מאסר.

101. ברע"פ 7734/12 **מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12) - בית המשפט השלום השית על המערער 11 חודשי מאסר בפועל בכך שהורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, לאחר שתקף את המתלונן אחרי שאדם אחר, הכה אותו באגרופו בראשו, ולאחר מכן הכה אדם נוסף עם בקבוק בראשו. כתוצאה מתקיפתו נגרמו למתלוננים חבלות בראש ובעין והם נזקקו לטיפול בבית חולים. המערער ללא עבר פלילי, המלצת שירות המבחן למאסר שירוצה בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי העונש שהושת אינו חמור ביחס למעשים. גם בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור וקבע כי העונש שהושת הולם את נסיבות האירוע.

102. ברע"פ 9037/14 **יואב בן קסוס ושגב שדה נגד מדינת ישראל** (8.2.16) - בית המשפט השלום השית על המערערים 11 ו- 15 חודשי מאסר, בכך שהורשעו על פי הודאתם בתקיפה הגורמת חבלה. המערערים יחד עם ארבעה אחרים יצאו ממעודון ופגשו בקרבתו במתלונן שהיה מלווה בשני חבריו. בין שתי הקבוצות התנהלו חילופי דברים שלאחריהם הוכה המתלונן באגרופים ובבעיטות בכל חלקי גופו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות רבות, וביניהן פגיעות בטחול ובלבלב, שבעטיין הוא הובהל לקבלת טיפול רפואי בבית-חולים. בית המשפט קבע כי העונש שהושת אינו חורג מרמת הענישה ועל כן הערעור נדחה.

103. ומן הכלל אל הפרט.

104. כמפורט בהרחבה לעיל, הגם שמצאתי מקום לקבוע מתחם אחד לא ניתן להתעלם מריבוי נפגעי העבירה, וריבוי מעשי האלימות, כמו גם עוצמת האלימות שהפגין הנאשם, מקום שמדובר בהטחת אגרופים לפניהם של זרים בלא כל סיבה של ממש באירוע נשוא האישום הראשון תוך גרימת חבלות לשניהם ומקום בו הטיח אגרוף בפניו של השוטר, באישום השלישי תוך גרימת חבלה לשוטר.

105. לו היה נמדד כל אחד מהאישומים בנפרד, מטבע הדברים, מתחם העונש היה שונה ונמוך יותר, אך הצטברות מעשי העבירות כמו גם הזיקה ביניהם, מחייבים קביעת מתחם גבוה יותר.

106. סבורני כי מקום בו אדם, נתקל באקראי באדם מכיר בתחנת אוטובוס ולפתע פתאום ללא סיבה, מתחיל לחבוט באגרופיו בפניו של אותו אדם וגורם לו לחבלה, הרי שעל בית המשפט להציב רף עונשי המוקיע התנהלות שכזו, והמגן על ציבור האזרחים מפני התנפלות חסרת פשר, וכה מסוכנת.

107. הדברים יפים מקל וחומר, מקום שלאחר מכן הנאשם חבט באגרופיו בפניו של נוסע תמים שניסה להפריד וגרם גם לו לחבלה.

108. ביחס לתקיפת העצור שהיה עמו (נשוא האישום השני) אמנם רף האלימות אינו גבוה מקום שמדובר בדחיפה על המיטה, ואולם כאן, על בית המשפט לקחת בחשבון את החומרה המיוחדת הנלווית למעשה מקום שזה נעשה בין כתלי בית המעצר, ואת חובת בית המשפט לאזן את סמכותו לשלול חירותו של אדם ולשלוח אותו אל בין כתלי בית המעצר, עם החובה המיוחדת להגן על אותו אדם הנמצא שם, שלא מרצונו, ומכוח הוראה חוקית.

109. מקום בו הנאשם לאחר מכן תקף סוהר ולמחרת גם תקף שוטר קל וחומר מקום שגרם לאותו שוטר לחבלה, הרי שרצף האלימות שנמשך על פני שלושה ימים וכולל אלימות קשה מחייב בעת קביעת מתחם העונש לקחת בחשבון לא רק את ריבוי מעשי העבירה ואופיים אלא את מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לרבות הסתמיות שבגרימתן, ולרבות תכיפותן, ופרק הזמן הקצר שחלף בין ביצוע עבירה אחת לאחרת.

110. לאור כל האמור, סבורני כי על מתחם העונש המאוחד ביחס למכלול מעשי העבירה לנוע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 27 חודשי מאסר בפועל.

111. בשולי הדברים יצוין כי נוסח הסדר טיעון בין הצדדים מלמד כי מקום בו הצדדים עצמם, הסכימו, כי עתירה לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות מותנית בקבלת תסקיר חיובי ובפרמטרים שצוינו בדברי באי כוח הצדדים כתנאי להסדר, הרי שהצדדים עצמם הסכימו כי עתירה זו מותנית בקיומם של שיקולי שיקום, שכידוע, מאפשרים חריגה ממתחם העונש ההולם, ומכאן, שאותו טווח מוסכם אינו מהווה בפני עצמו את מתחם העונש ההולם.

הענישה בתוך גדרי המתחם והבקשה לחריגה מהמתחם בשל שיקולי שיקום

112. לנאשם אין עבר פלילי.

113. בגדר שיקולי החומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן כי הנאשם מתקשה להעמיק ביחס למציאות חייו במישורים השונים.

114. בגדר שיקולי החומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן, כי מחד הנאשם ניהל אורח חיים התמכרותי בתחום האלכוהול ומאידך שולל כל נזקקות טיפולית.

115. בגדר שיקולי החומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן, מנטיית הנאשם לפעול מתוך העדר חשיבה מעמיקה על מעשיו והשלכותיהם ועל מחירים שהוא עשוי לשלם.

116. בגדר שיקולי החומרא, נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן, כי גם כיום הנאשם מתקשה להעמיק בהבנת התנהגותו באירוע עצמו, ולקשור בין התנהגותו להשלכות מעשיו.
117. נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן, כי הנאשם מסר מידע באופן מצומצם, והתקשה לבחון את דפוסי ההתנהגותיים.
118. נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן ממאפייני אישיותו של הנאשם, ומגורמי הסיכון הנלמדים מהם.
119. לא ניתן להתעלם מהעובדה שמחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה רקע של צריכת אלכוהול מסיבית שיכול ועמדה ברקע העבירות ומנגד, לא ניתן להתעלם מגישתו של הנאשם בפני שירות המבחן, השוללת כל נזקקות טיפולית ואינה מאפשרת לשקמו באמצעות טיפול.
120. מקום בו שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, ומקום בו הנאשם שלל נזקקות טיפולית, ולמעשה, נמנעה האפשרות לצמצם באמצעות טיפול, את רמת הסיכון, דומה כי על בית המשפט להכליל בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם את שיקולי הרתעת היחיד.
121. בהינתן הפסיקה העקבית של בית המשפט העליון ושל בתי המשפט המחוזיים בדבר הצורך לבער את נגע האלימות באמצעות ענישה מרתיעה, הרי שמטבע הדברים יש להכליל בגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם, גם את שיקולי הרתעת הרבים.
122. לקולת הנאשם נתתי משקל לנסיבות חייו כנלמד מהתסקיר.
123. הגם שכעולה מהתסקיר הנאשם גילה קשיי הסתגלות במסגרות חייו השונות, ולמעשה, לא שמר על יציבות תעסוקתית במקום אחד, נתתי משקל של ממש לנלמד מהתסקיר, אודות העובדה שמאז עלייתו ארצה הנאשם הקפיד לקיים אורח חיים הכולל יציבות תעסוקתית (גם אם לא באותו מקום עבודה) וגילה אחריות רבה כלפי בני משפחתו.
124. מקום בו הנאשם הגיע לגיל 46, כשבעברו רצף תעסוקתי, וללא כל עבר פלילי, הרי שדומה כי האירועים המפורטים בכתב האישום מהווים חריג לאורח חייו, גם אם כעולה מהתסקיר, קיימים גורמי סיכון להישנות העבירות נוכח סירובו להכיר בנזקקות הטיפולית עליה עמד שירות המבחן.
125. לקולת הנאשם, נתתי משקל להודאתו המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.

126. בגדר שיקולי הקולא נתתי משקל מסוים לעובדה שגם הנאשם עצמו נחבל במהלך האירועים כנטען על ידי בא כוחו, וכנלמד מהתמונות הצבעוניות שהוגשו (נ/1), (נ/2).

127. סבורני כי המלצת שירות המבחן, לא רק שאינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה שהתווה המחוקק ועם חומרת העבירות נוכח ריבויין, אלא שגם אינה עולה בקנה אחד עם תוכן התסקיר עצמו, מקום שמהתסקיר עצמו לא עולים כל שיקולי שיקום של ממש המאפשרים חריגה מהמתחם בשל שיקולי שיקום, ומקום בו המלצת שירות המבחן, הלכה למעשה, נראית מנותקת מתוכן התסקיר.

128. הגם כך, נוכח שיקולי הקולא הרבים, ובשים לב לנלמד מהתסקיר אודות הנאשם, וחרף שיקולי החומרא שצויינו לעיל, מצאתי כי ראוי לגזור את דינו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם.

129. ביחס לאזרחים בהם פגע הנאשם, סבורני כי מקום בו הפגיעה בתחושת הביטחון האישי קשה לאין ערוך מהפגיעה הפיזית שנגרמה כנלמד מכתב האישום המתוקן, הרי שיש מקום להורות על פיצוי לטובת נפגעי העבירה.

130. ביחס לשוטר ולסוהר, אשר נפגעו במהלך ביצוע תפקידם, עולה השאלה האם יש מקום להיעתר לעתירת המאשימה ביחס להשתת פיצוי על הנאשם. הפסיקה בעניין זה אינה אחידה. בעפ"ג 31060-04-14 אטרש נ' **מדינת ישראל** (2.7.2014) אישר בית המשפט המחוזי בבאר שבע פיצויים שהושתו לטובת שוטרים מקום שהתקיפה הייתה פחות חמורה ולא כללה פגיעת מי מהשוטרים. מנגד בעפ"ג 35032-10-15 **יחיא נסאסרה ואח' נ' מדינת ישראל** (6.1.2016), ביטל בית המשפט המחוזי בבאר שבע את רכיב הפיצוי שנפסק, הן נוכח העובדה שזה לא נכלל בהסדר הטיעון והן תוך ציון הערת אגב כי: **"...בהערה אוסיף, ובדרך אגב, כי המתלוננים - השוטרים וגובי המס, היו במקום לצורך מילוי תפקידם, וככלל נראה, כי יש לצמצם את החיוב בפיצוי, במסגרת הליך פלילי, לאנשי מרות וחוק, כאשר פגיעותיהם, בגוף או ברכוש, לא הוכחו, לא כל שכן לא נטענו. מציאות היום-יום, אותה חווים כולנו על בשרנו, ובפרט כוחות הביטחון, מעמידה את השוטרים במצבים מסוכנים, בכל יום, השכם וערב, וספק בעיני אם יש לחייב נאשמים בפיצוי על כל אירוע שכולל מגע עם שוטרים, וככל שבית המשפט פוסק פיצוי כגון זה, עליו לעשות כן במקרים שייבחרו במשורה... בהחלט גם מקובל עלינו, כי שוטר שיוצא לעבודתו בבוקר, אינו צריך לצפות לכך, שכחלק משגרת עבודתו כלולה גם האופציה שיותקף על ידי מי מהציבור עמו הוא בא במגע. אך אם היה מגע שכזה, בשונה ממקרים בהם נגרמו לשוטר עקב כך נזקים של ממש (פיזיים או כספיים אחרים, כגון פגיעה ברכושו; אובדן ימי מחלה וכו'), רק במקרים חריגים יש לפסוק לטובתו פיצוי אישי. יתכן ויש לשקול את האפשרות לפסוק פיצוי לטובת המערכת (בשונה מקנס), אך נוכח האמור לעיל, איננו מחויבים להכריע בסוגיה זו לצורך פסק הדין שבפנינו."**

131. בנסיבות העניין, ולנוכח טיב החבלות שנגרמו לשוטר והעובדה שהסוהר לא נחבל, ובהינתן התייחסות בית המשפט המחוזי בבאר-שבע לעניין זה, מצאתי להימנע מחיוב הנאשם בפיצוי לשוטר ולסוהר.

132. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 22.11.16 עד יום 29.12.16.

ב. 10 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור, משך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 5 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור, משך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או אימים.

ד. קנס בסך 1,500 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.18, ובכל (1) בחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי, ומובהרות לנאשם הוראות החוק ביחס לאפשרות החיוב בתוספת הפיגורים כמו גם אפשרות הפעלת המאסר חלף הקנס.

ה. פיצוי למתלונן גבי קוסייב (ע"ת/8 מרשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) בסך של 4,500 ש"ח. הפיצוי יקוזז מהפיקדון שהופקד במסגרת תיק המעצר הקשור בתיק זה, והיתרה ככל שתיוותר תשולם בתוך 120 ימים מהיום. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

ו. פיצוי למתלונן קובי פרץ (ע"ת/6 מרשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) בסך של 4,500 ש"ח. הפיצוי יקוזז מהפיקדון שהופקד במסגרת תיק המעצר הקשור בתיק זה, והיתרה ככל שתיוותר תשולם בתוך 120 ימים מהיום. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

ז. פיצוי למתלונן אברה אמלקו (ע"ת/7 מרשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) בסך של 1,500 ש"ח. הפיצוי יקוזז מהפיקדון שהופקד במסגרת תיק המעצר הקשור בתיק זה, והיתרה ככל שתיוותר תשולם בתוך 120 ימים מהיום. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

מובהר לנאשם כי כל סכום שישולם ייזקף תחילה לטובת הפיצוי, ורק לאחר תשלום הפיצוי במלואו ייזקף לטובת הקנס.

מובהר לנאשם כי עליו לסור למזכירות בית המשפט לשם קבלת שוברי הקנס ויתרת הפיצוי, וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן הקנס ו/או יתרת הפיצוי לא שולמו במועדם בשל אי-קבלת שוברים.

אני מורה למזכירות למסור ביד הנאשם את שוברי הקנס ויתרת הפיצוי, ככל שהנאשם יתייצב במזכירות. מובהר כי אין לשלוח את השוברים בדואר.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ח, 07/12/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשים לב למשך המאסר בפועל, וההלכות הנוהגות, דומה כי על פני הדברים, ראוי להיעתר לבקשה לעכב את הביצוע.

יחד עם זאת, נפסק לא אחת, כי השיקולים הנוגעים להבטחת התייצבותו של נאשם במסגרת הליכי מעצר שעה שהוא נהנה מחזקת החפות, שונים מהשיקולים הנוגעים להבטחת ההתייצבות של עבריין מורשע לריצוי מאסר בפועל לו הוא נדון.

הנאשם נדון לתקופה של 9 חודשי מאסר בפועל, ועל כן הפיתוי שלא להתייצב לריצוי מאסרו, איננו מבוטל. מנגד, יש לקחת בחשבון את התייצבותו לדיונים עד עתה.

סבורני כי האיזון הנכון בין הצורך לצמצם את הפיתוי שלא להתייצב לבין האמור לעיל, ראוי שיבוא לידי ביטוי בקביעת תנאים להבטחת ההתייצבות.

לאור האמור, בכפוף לכך שהנאשם יעמוד בתנאים שייקבעו להלן, יעוכב תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל, והנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 18.1.18 עד השעה 08:00 בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע כשהוא מצויד בתעודת זהות ובהעתק גזר דין זה .

תשומת לב הנאשם ובא כוחו לנוהל מיון מוקדם של שב"ס.

ככל שהנאשם ו/או בא כוחו יתאמו מקום התייצבות אחר, יתייצב הנאשם במועד הנ"ל במקום שיתואם עם שב"ס.

מובהר כי המועדים הנ"ל כפופים להעדר החלטה אחרת על ידי ערכאת הערעור, ככל שיוגש ערעור.

תנאי לעיכוב הביצוע הוא עמידה בתנאים הבאים:

א. הערבויות העצמית וצד הג' שנחתמו, במסגרת הליכי המעצר, יישארו בעינם עד למועד ההתייצבות לתחילת ריצוי המאסר, ו/או החלטה אחרת של ערכאת הערעור.

ב. כל התנאים המגבילים הקיימים יישארו בעינם, עד התייצבות הנאשם לריצוי המאסר.

ג. הפקדה נוספת, לצורך הבטחת ההתייצבות, בסך 5,000 ₪.

ד. שתי ערבויות צד ג' בסך 15,000 ₪ כל אחת. מובהר כי אין מניעה כי הערבים החתומים בתיק המ"ת יחתמו על הערבויות הנוספות.

ה. תנאי לעיכוב הביצוע הוא שכל אחד מבין הערבים יחתום על הערה על גבי כתב הערובה, לפיה ידוע לו מועד ההתייצבות לריצוי המאסר, ידוע לו כי ככל שהנאשם לא יתייצב, יכול ותחולט ערבותו וכן כי הערב מתחייב שככל שיוגש ערעור, יעקוב הערב אחר מועדים נדחים, ככל שייקבעו.

ו. צו עיכוב יציאה מן הארץ.

ז. לא יעמוד הנאשם בתנאים שנקבעו, יחל בריצוי מאסרו.

משמר בתי המשפט מתבקש לאפשר לנאשם לבצע מספר שיחות טלפון טרם העברתו ליחידת נחשון.

מבלי לגרוע מסמכות שב"ס ביחס לקביעת מקום החזקת עציר/אסיר, יחידת נחשון מתבקשת להותיר את הנאשם עד השעה המאוחרת ביותר האפשרית היום במתקן שב"ס שבהיכל בית המשפט על מנת לאפשר לנאשם לעמוד בתנאים שנקבעו.

<#6#

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ח, 07/12/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט